

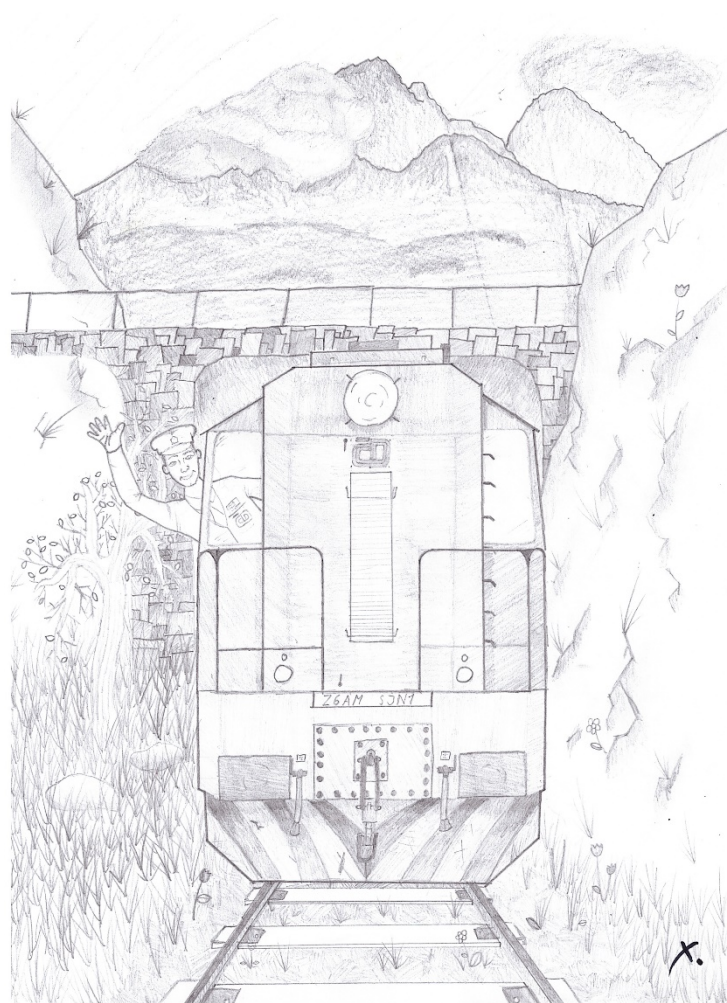
Příhody, nehody a vzpomínky, aneb život u Českých drah

Monika Hujerová

Každý se v životě vydá jinou cestou, která nám něco přinese a naučí. Jsou to samé pády, vykolejení ze správného směru, ale vždycky se nám ta cesta nějak podaří opět najít.

Milan Kudrna celý život miluje vlaky, lokomotivy a další věci, které se vůbec pohybují na kolejích. Díky jeho lásce k nim strávil celou svou pracovní kariéru u dopravní společnosti ČD a svůj život se rozhodl věnovat svému koníčku, který má u něho v srdci největší místo. Jelikož se pohyboval v jeho branži pěknou řádku let, má pochopitelně několik nezapomenutelných příhod či nehod, při nichž se rád pozastaví a zasměje či zakroučí hlavou, protože jsou věci, na které člověk by raději zapomněl, jen aby

se hanbou nepropadl. Z jeho dlouhého a napínavého rozhovoru s ním při reportáži i jakožto je ho vnučka při rodinných sešlostech bych vypíchla pár momentů které bych tu zaznamenala navždycky.

Dědův oblíbený Polák

Děda rád vzpomíná na vojnu, ale hlavně i na událost, která se stala chvíli po jeho nastoupení do práce. Mezi jeho první vzpomínky patří odvážení polské armády zpátky do Zavidova.

.. „Víte, my jsme odváželi polskou armádu i s jejich věcmi zpět přímo do Zavidova.“ No, jelikož do Mníšku to bylo do kopce, tak jsem nastoupil na postrk a jeden polský voják si natáhl telefonní dráty a že nás bude hlídat, že jo.“

Děda se už teď culí, takže se nervózně posunu na židli a čekám co přijde dál.

„Jenže my jsme mu neřekli, že jezdíme jenom do Mníšku, tam jsme lokomotivu odvěsili a odtlačili do Oldřichova do tunelu, tam jsme zastavili a zůstali stát. Vlak jel dál a my jsme byli zticha. Mezitím jsme připojili v noci vlak a jeli zpátky do Liberce, co si mezitím Polák hezky podřimoval... Mno, v Liberci se probral, koukal, kde je a s telefonem v ruce čekal další 4 dny, než jel opět vlak do Polska.“

Kéž byste viděli dědu. Ten se tu směje a je znát, že toto je jeho oblíbená historka, hádám, že někam k pivu pro jeho vrstevníky, ale i zvědavé děti jako jsme my. Těchto vzpomínek, příhod nebo říkejme si tomu, jak chceme má opravdu hodně. Mohli bychom ho zpovídat a udělat celý projekt o jeho příhodách, které se i v době dvacátého století jeví jako krásné až neuvěřitelné. Jako s každou mladší generací se názory a vůbec všechno od sebe liší, jenže takovéto “povídání” může tento generační

rozdíl zmenšit. Jenom si prostě představit, že i ten děda, co teď leží u televize byl takový rebel je dost „hustý“. To doslova. A co ještě navíc nějaké průšvihy, za to nám nadávají rodiče i prarodiče v jednom kuse, ale byli oni takový svatoušci? Děda rozhodně pár problémů měl i v nemalé peněžní částce.

Hořící vagon, aneb To nemůže stát tolik

Nevím, jestli chcete o položení otázky, jestli jsi měl nějakou nehodu dostat odpověď: „Není strojevedoucí, který něco nerozbil, a jestli říká, že ne, tak to není pravda. Rozbil jsem, PŘEJEL jsem ...“

A teď už víte, že to bude zábavný. Teda jak pro koho...

„Když bylo v Liberci 5. nástupiště, no ono tam byla špatně postavená točna, tak jsem vlít na todlecto a napral vagon do té točny. Náhodou je klika, že pod tím nikdo nebyl.“

Ano dědo, ještě mi vysvětli, co je to točna a budu si to hned představovat líp. Nebo vlastně ani raději nemusíš.

„Jako v depu jsem vykolejil, né že ne.“

„Když nám jako mladým klukům dali řídit parní lokomotivu, tak na nás měli dávat větší pozor no. Jednou jsme jeli s nákladem, ale ve stanici nám neukázali včas značku pozor, tak jsem to narazil do vagonu plnou karosérií od aut. Ty, co byli nahoře, tak spadly a totálně se rozbily. Potom jsme se ptali, jaká je škoda, automobilka jako taková řekla, „no protože auto v tu dobu stálo něco kolem 45.000 – 55.000 tak to bude okolo 120.000.“

Až mi bude někdo vyčítat rozbité sklíčko na chytrém telefonu, tak mu velice laskavě připomenu, že dokud tu nerozbiju auto a škoda nebude nad 100. 000 tak ať se uklidní. Jenže děda se nadechuje a výraz v jeho obličejí napovídá, že právě přijde ještě něco mnohem většího, takže se nejspíš mám bát.

„Jednou když jsem jel, tak mi začali za jízdy hořet vagony.“

Hm, já to věděla, že to nebude jen tak.

„Byl to vývoz z Polska, takže jen co jsem přijel do Frýdlantu, byla tam kriminálka, hasiči a tyto všechny jednotky. Tak se opět ptali „Jaká je škoda?“ „Já říkám, vždyť tam byly tři bedny, kolik to může bejt? 100.000 nanejvýš“ No nakonec z toho vylezlo, že škoda je 4.500 000 švýcarskej franků.“

Jejda. Raději bych to tady s vyprávěním ukončila nebo se ještě dozvíme škodu v nevyčíslitelných cenách, a proto se spokojíme s tím nejlepším. Když celý život děláte něco, co vás naplňuje a dělá šťastnými, tak ani takovéto nehody nezkaží lásku a touhu děl vše na čem nám záleží a tím může být děda nejen pro mě, ale i pro ostatní dobrým příkladem v tomto ohledu. Jo a kdybychom byli trošku flegmaticky, tak bychom se mohli držet dědova vzkazu:

“Já nevím, ber život, tak jak jde.”

Autor: Monika Hujerová

Ilustrace: Jakub Haninger